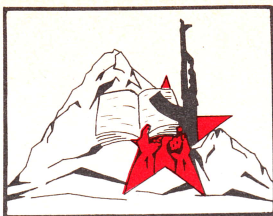

SERXWEBUN

JI SERXWEBÛN Û AZADİYÊ BI RÛMET'TIR TIŞTEK NİNE

Özel Sayı 5 / Mayıs 1984 / 2.-DM

MAYIS'TA DİRENİŞ ŞEHİTLERİMİZİ ANARKEN ONLARI YÜKSELEN MÜCADELEMİZDE YAŞATIYORUZ!

ÖZEL SAYI

HAKİ VE HALİL YOLDAŞLARIN ANILARI MÜCADELEMİZDE DAHA GÜÇLÜ YAŞIYOR!

İlk direniş şehitlerimizden Haki KARER'in katledilişinin üzerinden yedi, Halil ÇAVGUN'un altı yıl geçti. Gerek Partimizin oluşumunda, gerekse onun önderlik ettiği ulusal direniş mücadelemizin yaratılıp geliştirilmesinde bu direniş şehitlerimizin özgün bir yeri vardır.

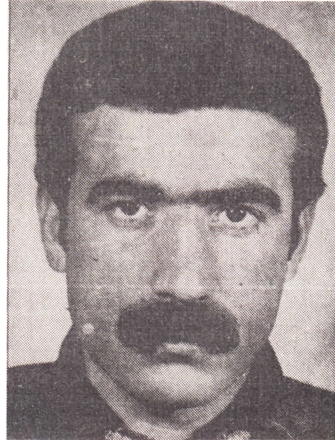
Küçük bir aydın grubunun, fikir hareketi olmaktan çıkıp ülkeye serpilen tohumlar haline gelebilmek için, sömürge ülke metropollerinden Kürdistan'a hareket edişinde, yola çıkanların en başında yer alanlardan birisi de Haki KARER'di. Haki KARER, gerçekten de çok az insan yüreğinin ve bilincinin gösterebileceği bir büyüklükle Kürdistan Bağımsızlık Mücadelesinin yaratıcılarından biri oldu. Eğer O, enternasyonalizmin soylu bir örneği, büyük bir insan olmasaydı, başarı umudunun yüzde bir bile olmadığı bir dönemde herşeyini ortaya koyarak en başta ve hem de koşulları hakkında fazla bir bilgi sahibi olmadığı ülkemiz topraklarına doğru yola çıkmazdı. Ama, bilimsel sosyalizmin başarı vaadeden özelliği, halkımızın somut yaşam koşullarının ortaya serdiği gerçeklerle birleşince, hangi ulusa mensup olursa olsun dürüst bir devrimcinin görmezlikten gelemeyeceği ve bunun gereklerinin yapılmasından vazgeçemeyeceği bir durum da ortaya çıkıyordu. Sözkonusu olan tarihsel bir andı; ve bu ana tarihsel bir karşılık vermek gerekiyordu. İşte, böyle bir karşılığı verenlerin başında Haki KARER gelir.

Bu niteliğiyle mücadeleye giren Haki KARER, ülkemiz için Marksizmin hava ve su kadar gerekli olduğu bilinci ve bu bilincin getirdiği büyük azimle, çok az kişinin cesaret edeceği devrimci düşünce ve pratikle yüklü olarak yola çıkar. O, daha 1975'de attığı bu adımla nasıl bir tarihsel rol ile karşı karşıya olduğunun bilincindedir. Bu bilinçle, Kürdistan'ın çeşitli yerlerinde en zahmetli bir yaşam içinde, gruplaşma pratiğinin başlatılmasına ön ayak olur. Fikir hareketinin başlatılmasına ön ayak olan Haki KARER, böylece, gençlik hareketinin ülkede oluşumuna da katkıda bulunmaktaydı. O, Kürdistan'a bağımsızlık ve özgürlük uğruna Marksizm-Leninizmin taşırılışının, buna cesaret edilişinin anlamını çok iyi biliyordu. Ve bu göreve enternasyonalist temellerde yürümenin yaratacağı sonuçların da farkındaydı. Ama, Türk sömürgeciliği ulusal sorunda başvurduğu vahşi yöntemlerle ne kadar tehditkar ise, doğruların da aynı tehditkarlıkla, onunla mücadele edici özellikleri vardır. Doğru insan odur ki, bu özellikleri temsil edip, onların savaşımını yürütebilsin. Haki KARER, böyle bir savaşın yürütücüsü olarak yola çıktı. Çok kısa denilebilecek bir zaman kesidi içinde Batman, Ağrı, Adana ve Antep'te başarılı grup faaliyetlerini yönetti. Dilini hiç bilmediği halkımızın özlemlerini dile getirdi, ilk ışıkları taşıdı. Onun en sağlam ve en güvenilir dostu oldu. Öyle ki, çok kısıtlı bir zaman süresi içinde bile, karşılaştığı, tanıştığı, tartıştığı birçok kimse sonradan Hareketimizin en değerli militan ve dostları oldular.

1977'ye doğru gelindiğinde, Hareketimiz, ülke somutunda gruplaşma pratiğinin önemli bir evresini yaşamış ve hatta bu evreyi yeni bir aşamanın basamağı haline getirmişti. Ama, henüz bu noktaya tam ulaşmış da değildi. Düşman, bu komployu düşünür ve uygularken tam zamanını seçiyordu. 1977 grup pratiği, ülkemiz için geçerli olan siyasetin ne olacağını, aydın-gençlik ve halkımız tarafından hangi siyasetin tutunacağını kanıtlar gibiydi. Yani kısaca, fikir kuvvetinin maddi bir güce dönüşüm şansı çok fazlaydı. Sömürgeciliğin, Kürdistan için ulusal sorunun kolay kolay devrimci temellerde gelişeceğine pek inanmadığı sosyal-şovenizm ve yerli reformist milliyetçiliğin de ulusal sorunda en az o kadar umutsuz olduğu; ama Marksizm-Leninizmle sonuç almanın kendini kanıtlar gibi olduğu bir anda, açık ki sömürgecilik ilk komplosunu gerçekleştirmekten geri kalmayacaktı.

HAKİ KARER

HALİL ÇAVGUN

Bu komploya bugün bir kez daha bakıldığında görülmektedir ki, düşman hedefini rastgele seçmemiş, yıllardan beri uyguladığı usta bir taktiğini hayata geçirmiştir. Bu provakasyon, grup hareketinin en seçkin önderlerinden birisinin imha edilmesi, ama bunun da ötesinde enternasyonalizmin en seçkin örneğinin katledilmesiyle, halklarımız arasında kurulmak istenen köprünün uçurulması, grup içinde büyük bir güvensizlik ve şüphecilik havası estirilerek ve grup pratiğinin önü bıçakla kesilir gibi kesilerek, gelişmenin engellenmesi amaçlarını taşıyordu. Düşman, devrimci grup hareketimizin sağlıklı bileşimini bu biçimde törpülemekle, grup hareketimizin önemli oranda felç olacağını ve daha ciddi boyutlara ulaşmadan önünün alınabileceğini düşünüyordu. Katletme olayı bu amaçla gerçekleştirildi.

Bu katletme olayında ister bilerek, isterse bilmeyerek yer alanların gerçekten güdülmüş oldukları bugün çok daha iyi anlamaktayız. "Stêrka Sor" adı altında ve sosyal-emperyalizm sahtekarlıklarıyla ortaya çıkan oluşumun daha sonraki pratiğine bakıldığında, Dersim, Antep ve ülkenin hemen her tarafında temsilcilerinin Genel Kurmayca himaye edildiği görülmekte ve bu katletme olayının nasıl bir planla gerçekleştirildiği çok iyi anlaşılmaktadır. Bu anlamda, Haki yoldaşın katledilmesi, 1977'de Hareketimizin nefes borularının kesilerek, 78'e doğru yol almaması için vurulan bir darbeydi. Aynı zamanda enternasyonalizme darbe vurularak, o zamana dek süren azgın sosyal-şovenizmle yüklü bir ortamda halklarımız arasında bağımsız-özgür temellerde devrimci dayanışmanın kurulmasının önüne geçilmek isteniyordu. Yine, Marksizm-Leninizmin bağımsızca özümsenmesi ve pratiğe aktarılmasını kendi şahsında birleştiren militan devrimciliğe darbe vurulması amaçlanıyordu. Eğer plan tam yürümüş olsaydı, tüm bunlar sonuç vermeyecek amaçlar da değildi.

Ama, her zaman hakim sınıfların mantığında körlük ve hesaplarında bir yanlışlık vardır. Bazen bir şehidin akan kanı bir sel gibi ülkeye yayılır, küçük bir kıvılcım gibi çakarak bozkırı tutuşturur, bazan sürekli yol gösteren, sönmeyen bir meşale olur. Bu anlamda, Haki'nin yeri, Parti ve ulusal direniş mücadelemizde sonderece belirgindir. O'nun toprağa düşmesi, her hangi bir şehit olma olayı değildir. O, ölümüyle bile çok güçlü gelişmelerin yaratıcısı, itici gücü oldu. Tarihte en az umut bağlanılan bir davanın ilk şehidinin anısına gösterilen bağlılıktandır ki, bugün çok gelişmiş bir hareket durumuna ulaşıldı. Haki KARER'in anısına duyulan bağlılık, bir şehidin gerekirse bir savaş gerekçesi haline gelebileceğinin en görkemli kanıtlarından birisidir. O'nun anısına, abideleşmiş bir kurtuluş hareketi sunmaktan başka hiçbir yol olmadığı anlaşıldığı içindir ki, düşmanın "bir daha nefes bile alamazlar" iddiasına karşılık görülmemiş bir direniş örneği sunularak, anısı anlamına kavuşturulmaya çalışılmıştır. Bu inançladır ki, daha ölümünün üzerinden bir yıl geçmeden grup hareketimiz politik bir hüviyete bürünerek halka malolmuş, inanılmaz bir gelişme temposu ile Kürdistan'ın geleceğini kapsayan siyasetin ne olacağı tartışılmış ve kabul görmüştür.

İşte bu kabulün en sıcak olduğu alanların biri de Hilvan'dı. Hilvan, sömürgecilikle feodalizmin halkımıza karşı en alçakça ittifakının sergilendiği bir alan olmanın yanında; halkımızın en yurtsever ve en devrimci tutkularla dolu olduğu, oluşan aydın grupla birlikte tüm kent ve köy halkının yekvücut bir halde siyasete ısındığı, birleştiği, kaynaştığı alanların başında gelmektedir. Kısacası Hilvan'ın, Kürdistan somutunda grup pratiğimizin kitle tarafından benimsendiği ilk örneklerden birisi olma gibi bir özelliği vardır. Düşmanın ikinci komplosunda bu alanı seçmesi bu nedenle tesadüfi değildir. Daha Haki yoldaşı şehit verişin üzerinden bir yıl geçmeden, burada Halil ÇAVGUN'u şehit veriyorduk. Sokakları Haki'nin afişleriyle donatmak için mücadele veren bir grup devrimcinin üzerine, polis feodal eşkiya çeteleriyle birlikte saldırmış ve dört taraftan kuşatmaya aldığı bu devrimcileri toptan imhayı amaçlamıştı. Artık gelişmelerin önünün alınamayacağına inandığı bir anda saldıran düşman, verdireceği kayıpla halkı sindirmek, gelişmelere müsaade etmeyeceğini göstermek istiyordu.

Halil ÇAVGUN'un şehit edilmesi olayı; Haki KARER'in anısına bağlılığın kesintisiz bir sürdürücüsü olan ve giderek derinleşen Hareketimizin yeniden daha ileri boyutlu bir darbeye maruz kalmasıdır da. Hilvan'da yöneltilen katliam, sıradan bir katliam olayı olmayıp, TC'nin en üst düzeyde düşündüğü ve yerli işbirlikçileriyle hayata geçirdikleri planlı bir olaydır. Bu katliamla, mücadelemizin kitleye aktarılması önlenmek isteniyordu. Denilebilir ki, Kürdistan'da Marksizm-Leninizm, Hilvan örneğinde en açık biçimde kitleselleşen bir hareket görünümündeydi. İnsanlarının sahip oldukları büyük cesaret ve fedakarlık ruhu, yurtseverlikle Marksizmi birleştirmeye yatkınlıkları bu alanın seçilmesine yol açtı. Bu anlamda Halil ÇAVGUN'un katledilmesi, Hareketimizin kitleselleşmesinin önüne geçme planlarını MHP faşistleriyle sıkı ittifak içinde olan Kürt hainleri eliyle hayata geçirme ve daha sonra Siverek'te Bucak çetesiyle bunu devam ettirmenin de ilk provası idi. Daha Hareket örgütlenmeden ve gerekli donanıma ulaşmadan kitlesiyle arasında büyük bir boşluk bırakılmak isteniyor, kitlenin bu alandaki faşist işbirlikçilerin kontrolü altına alınması hedefleniyordu.

Haki ve Halil yoldaşlar, mücadelenin ilk, fakat en zorlu adımlarının atıldığı böylesi tarihi bir dönemin şehitleri oldular. Eğer 1977-78, taşınan ideolojinin kan dökerek savunulduğu yıllar olmasaydı, daha sonraki yılların gelişmesi de mümkün olmayacaktı. Aynı zamanda, şehitlerin anısına gereken bağlılık gösterilmeseydi, Partinin ilanı da gerçekleşmeyecekti. Biliniyor ki, Haki KARER'in katledilişine, Parti Programı kaleme alınıp tartışmaya sunularak karşılık verildi ve pratiğin daha da yaygınlaştırılması buna eşlik etti. Halil ÇAVGUN'un katle-

Impressum
V. i. S. d. P.:
İ. Demir
Neusser Strasse 13
5000 Köln 1

Yazışma Adresi:
SERXWEBÛN
Postfach: 10 16 83
5000 Köln 1

Ödeme Adresi:
Deutsche Bank Köln
İ. Demir
Konto Nr.: 107 45 58
BLZ: 370 700 60

Danimarka	6.50 dkr.
Avusturya	15.00 s.
Ingiltere	0.50 £.
Hollanda	2.50 hfl.
Belçika	35.00 bfr.
Norveç	5.00 nkr.
Fransa	5.00 ff.
İsviçre	2.00 sfr.
İsveç	5.00 skr.

dilmesine verilen cevap ise, Partinin ilanı oldu. Ama Partinin ilanıyla da yetinilmeyip, onun devrimci taktiğinin kanla, ateşle sınandığı bir direniş yükseltildi. Sömürgeciliğe ve işbirlikçilerine karşı başta Hilvan olmak üzere birçok alan silahlı bir direnişin boy attığı yerler haline getirildi.

Bir çok örgüt, Kürdistan'da o dönemde doğmuştu. Ama, bir çoğu programlarını ilan etmekten bile çekiniyor, devrimi hangi mücadele taktikleriyle geliştireceklerine dair en küçük bir ip ucu bulunamıyordu. Hareketimiz, yüzyıllardan beri uygulanan çeşitli politikalarla üzerinde terör estirilen, adını bile söylemekten korkar duruma getirilmiş bir halk gerçekliği içinde ve ortaya çıkan örgütlerin de kendi isimlerini dahi gizleyerek, programlarını kendilerine sakladıkları utanç verici bir yapı içinde bulundukları bir dönemde, daha doğuşunun ilk anından itibaren azgın karşı-devrimci teröre karşı, devrimci direnişi dayatmış bir Harekettir. Hareketimiz, güçlerin sınırlılığına, olanakların azlığına bakmadan, yüreği avuçlarda yumruklaştırarak, direnişin ve düşmandan her koşulda hesap soruşun örneğidir.

Halil ÇAVGUN şehit edildiğinde, Haki yoldaşın anısına bağlılıkta olduğu gibi, duyulan acı çok büyüktü. Ama bu anıya cevap vermek zorunluluğu da, bir o kadar zorlayıcı bir etkendi. Elbette ki bizler, yoldaşlarımızın anısına bağlılığı basit bir-iki söz, bildiri ya da eylemle kanıtladığımızı düşünüp, bunun rahatlığını duyamazdık. Bu anıların, mutlaka, mücadeleyi silinmez kılacak güçlü adımlarla yaşatılması gerekiyordu. Eğer devrimde küçük bir çıkış yapmazsak, sokaklarda alnımız açık dolaşamayacağımız iyi bilinerek, bütün gücümüz ortaya konuldu. Büyük devrimci enternasyonalist Kemal PİR yönetiminde, faşist çeteye şehir merkezinde, görülmemiş bir kahramanlıkla cevap verilerek, önemli darbeler indirildi. Bu cevapla, halkta görülmemiş bir coşkuya, harekete sahip çıkışa, ülke çapında Hareketimizin ileri bir atılımına tanık oluyorduk. Silahlı direniş temelinde sömürgeciliğe ve faşist işbirlikçilerine karşı koyuş, Partimizin ilanıyla birleşince, Türkiye ve Kürdistan tarihinde önemli siyasal gelişmelere yol açan ve özellikle Kürdistan'da görülmemiş politik ulusal-yurtsever uyanışın canlandığı yıl olan 1979 yaşandı.

Adın andımız, mücadelen yolumuzdur!

Bu iki şehidin anısına duyulan bağlılık ve anıları gereği yürütülen ardıcıl mücadele, yükseltilen Parti ve ulusal direniş bayrağı sonuçlarını göstermeye başlamıştı. Daha düne kadar adı bile duyulmamış olan Kürdistan'ın bu parçasında, herkesin, canlılığına, gördüğü halk desteğine hayret ettiği ileri boyutlarda bir hareket doğup gelişiyordu. Ve sömürgeciler, bu gelişmeye daha başlangıçta Maraş katliamı ile karşılık vererek, Kürdistan'ın birçok şehrinde sıkıyönetim ilan ettiler. Mücadelenin örgütlü bir güce dönüşmesini engellemek için her türden dayanaklarını harekete geçirerek saldırılarını hızlandırdılar. Sıkıyönetimin tam da Hareketin boy attığı dönemde ilan edilmesi, Türk sömürgecilerinin gelişmeden duyduğu ürküntünün açık bir göstergesi idi. Daha sonraki gelişmeler bilinmektedir. Sıkıyönetimlerin ilanıyla birlikte Hareketimiz ve kitleler üzerinde yoğun sindirme operasyonları geliştirildi. İlişkide olduğumuz ailelere ve sempatizanlara kadar tüm çevremiz dahil olmak üzere mücadelemiz, yoğun saldırılara maruz kaldı. 1979'un Mayıs ayına gelindiğinde, yaşanan durum şuydu: Bir yanda, gelişmeyi ne pahasına olursa olsun durdurmak için ordusu da dahil, yerli feodal aşiretçi çeteler, faşist güçler ve ajan örgütleri ile Hareketimize saldıran düşman, ve adeta bu saldırıya eşlik edercesine mücadelemize karşı saldırı ittifakları oluşturan "sol" ve reformist küçük-burjuva çevreler; diğer yanda ise, her yönden gelen saldırılara karşı gücünü korumaya ve direnişi daha da yükseltmeye çalışan devrimci Hareket vardı.

Düşman, mücadelemizin en seçkin önderlerini katletmekle ve düzenlediği kitlesel katliamlarla amacına ulaşamamıştı. Şehitlerin anıları, en az canlı varlıkları kadar bir güç kaynağı olmuş, kitleler düşmanı saldırılarından tanıyarak mücadeleye daha fazla sarılmışlardı. Hareketin gücü her bakımdan büyümüş, yaygın bir kitlesel hareket düzeyine ulaşmıştı. En yakıcı sorunun bu kitlesel gücü örgütüne kavuşturmak olduğu bu dönemde, düşman bu kez daha geniş bir planlamayla Hareketimize yöneldi. Oluşturulmaya çalışılan Parti örgütlerini dağıtıp, kitleler içerisinde kökleşmesini engellemek için harekete geçti. Mayıs ayını ise operasyonlarının başlangıç tarihi olarak seçti. Böyle bir operasyon için Mayıs ayının seçilişi kendiliğinden bir olay değildir. Haki yoldaşın katledildiği Mayıs ayı, daha o günden başlayarak bir direnme ayına dönüştürülmüş, düşmanın bu alçakça komplosuna Haki yoldaşın anısına sahip çıkılarak karşılık verilmişti. Nitekim Haki yoldaşın şehit edilişinin birinci yıldönümünde Halil yoldaş, ikinci yıldönümünde ise Müslüm Barın yoldaş bu anıya bağlılığın zincirleme halkaları oldular. Mayıs 1979'da Elazığ'da başlatılan ve giderek yaygınlaştırılmak istenen tutuklama operasyonları da böyle bir gerçeği ifade etmekteydi. Partimizin gelişiminde önemli anlamı olan 18 Mayıs'ı düşman, Partimizi yıkma ve mücadelenin gelişimini durdurma tarihi olarak alıp, Partimizin bu anıya bağlılıkla yükselttiği direnişe karşılık imhayı dayatmak istedi. 1979 Mayısı aynı zamanda Partiyi güçlü eylemlerle ilan etme ayı idi. Partinin bu eylemler temelinde ilan edilişinin ardından, çok güçlü gelişmelerin yaratılması kaçınılmaz olacaktı. 1979 Mayıs tutuklamaları buna yöneltilen bir saldırı oldu.

Bir-iki şehidin toprağa düşmesinin ardından yüzlerin kendisini feda edişi, muazzam donanımsızlığa ve düşmanla arasındaki güç orantısızlığının büyüklüğüne rağmen halkın ileri boyutlu bir mücadeleye kalkışması, bunun karşısında rejimin askeri faşist bir yönetime dönüşerek binlerce insanımızın tutuklanması, işkenceye alınması, yüzlercesinin katledilmesi ve halen bu rejimin tüm işkenceleriyle günümüze kadar devam etmesi, ama buna rağmen mücadelenin her alanda derinliğine ve genişliğine boyutlanması neyi kanıtlamaktadır? Açık ki, ilk direniş şehitlerinin anılarına duyulan bağlılığın müthiş bir kuvvet olduğunu ve eğer buna gerçekten bağlı kalınırsa en umutsuz denilen anların bile güçlü bir tarihsel çıkışa dönüştürülebileceğini kanıtlamaktadır. Hiç kimse, çok az kişinin yaşam hakkı tanıdığı bir ulusun yeniden dirilişi için, bir-iki şehidin bir dava gerekçesi haline getirilebileceğine, bunların anılarının bu kadar muazzam bir kuvvete sebep olacağına inanmıyordu. Ama davanın büyüklüğü toprağa düşenlerin anısının büyüklüğüyle birleşince, inanılamayacak şey çok kısa sürede en güçlü bir inanç haline geliyor; bu konuda tüm karanlıklar yırtılıyor; korkaklıklar cesarete, bilinçsizlik ortamı bilinçli ortama dönüşüyor; bir ulusun mezarından küllerini silkerek kalkışı gibi bir tablo ortaya çıkabiliyordu.

Kavgamızın cisimsiz komutanları... Yürüyoruz, yürüyeceğiz yolunuzdan zafere...!

İşte bu şehitlerimizin ulusal direniş mücadelemizdeki yeri budur. Eğer bu mücadele onların kanıyla sulanmasaydı, Kürdistan'da tarihin akışı gerçekten de değişik olacaktı. PKK Hareketinin gerek oluşumunda ve gerekse daha sonra siyasal gelişmelere damgasını vurmada oynadığı rol gözönüne getirildiğinde sormak gerekiyor: acaba bu iki şehidimiz olmasaydı, bu kadar çaba harcanabilir miydi; anılarına mutlaka bağlı olmanın bir gereği olarak davalarını halka taşırmanın yolu seçilmeseydi bu gelişmeler olur muydu? Demek ki, dava arkadaşları toprağa düşen her şehidin bıraktığı dava bayrağını daha da yükseklere tırmandırırsa, gerçek ölümsüzlük bu temelde doğar. Tarihte gerçek davaların zaferi, birçok örneğiyle görüldüğü gibi bu noktada doğmuştur. Elbette ki, sözümüz halkımızın geleceğini yüzyıllardan bu yana basit çıkarlar karşılığında satanlara değildir. Onlar, değil bir şehidin anısına, yüzbinlere de sahip çıkamazlar. Kürdistan'da bu yıllarda bir çok insan yurtseverlik adı altında ölüyordu. Fakat hiç birisinin sonuçları, bu iki şehidimizin anılarına bağlılıkta olduğu gibi olmamıştır. Demek ki, yoldaşlık, aynı zamanda anılara en iyi karşılık vermeyi de içeren bir olgudur. Kalan yoldaşlar eğer bu nitelikte olduklarına dair umut ve inanç yaratmazsalar, açık ki kimse de kolay kolay ölümü göze alıp kanını dökemez. O halde şehitlerimiz, Hareketimizin kişilerle bağlı olmayan, sürekli gelişmeye dair inançla dolu bir Hareket olduğunu da kanıtlıyor. Başarının en az göründüğü bir dönemde eğer böylesine korkunç bir direnme ruhuna tanık olunuyorsa, demek ki o dava, geleceğine duyulan engin güvenle böyle militanları yaratabilir.

1977-78'e bakıldığında iki kilometre taşı görmekteyiz. Halkımızı ortaçağ karanlıklarından çağımıza doğru birleştirmede temel kilometre taşları olarak bu şehitlerimizin mezarlarını diksek asla gerçeği abartmış olmayacağız. Açık ki 77'de dikilen ayak 78'de başka bir ayakla tamamlanmasaydı, 79'a ulaşılamayacaktı. O halde onlar, ortaçağdan çağımıza kurulan köprünün iki yıkılmaz ayaklarıdırlar. Şimdi, bugün PKK ve onun önderlik ettiği ulusal direniş mücadelesinde yer alan sayısız militan ve yurtsever bu köprü üzerinden geçmektedirler. Bugünkü konuma varış, tamamen bu köprünün dayandığı bu sağlam ayaklar sayesindedir.

Bu şehitleri yitirdiğimiz gün, yüreğimiz son derece yaralı, acımız son derece büyüktü. Elbette ki, bu yaşam kaygısına düşmemizden ötürü değildi. Anılarının gereklerini mutlaka yerine getirmek zorunda olduğumuz bu yoldaşlara karşı görevimizi başarıp başaramayacağımız kaygısıydı. Başaramazsak büyük bir sorumsuzluk örneği işleyecektik. Ama başarmak da muazzam bir güç ve yetenek istiyor, muazzam bir direnme özelliğini gerektiriyordu. Bu yoldaşların, karanlığa düşüp parlak izini kaybeden iki kızıl yıldız olmamaları ve hatta giderek parlayan güneşler haline gelmeleri için gösterilmesi gereken kuvvetin gösterilmesi gerekiyordu. Ve aranan güç, yine onların anılarına bağlılıkta bulundu. Eğer kalan yoldaşlar anılarına muazzam bağlılığı göstermemiş olsalardı, yalnız soyut bir Marksizm-Leninizm tek başına o kadar güçlü engelleri aşmada belki de kafi gelmeyecekti. Hatta eğer Marksizm-Leninizm daha büyük bir bağlılıkla özümsenmişse, bunda, böyle iki militanın kaybedilmesiyle de kaynaşarak tüm dayatıcılığını duyurmasının önemi vardır. Bunun kazandırmış olduğu ivmeyledir ki, PKK'nin Parti ve ulusal direniş bayrağı bugün ülke içinde ve dışında daha da yükseklerde dalgalanmaktadır, hem de, ülkemizin ele geçirilemez doruk noktalarında...

Bu bağlılıkladır ki, en acımasız işkencelere dayanılmıştır. Partimizin en seçkin evlatları, tarihte ender görülen işkencelere karşı görülmemiş bir direniş yaratmışlardır. Can yoldaşları MAZLUM, HAYRİ ve KEMAL'lerin görülmemiş direnişleriyle Partiyi ve ulusal direniş mücadelemizi ölümsüz bir noktaya getirmeleri ve bu büyük anılara böylece karşılık vermeleri sözkonusudur. Bir bütün olarak, 12 Eylül rejiminin azgın imha seferlerine karşı ülke içinde ve dışında cesaretle atılan adımlar da, yine bu anılara bağlılığın bir gereği olarak anılmalıdır. Tarih, biraz da güçlü dava arkadaşlığının gereklerinin yapılmasıyla gelişir. Yoldaşların anılarına bağlı kalmamak, bu anılara oynamak, gereklerini hangi gerekçeyle olursa olsun yerine getirmemek çok ciddi tehlikelere yol açar. Açık ki, belli başlı sapmalar böyle ortaya çıkar, döneklikler ve ihanetler böyle belirir ve en tehlikeli sonuçlara varırlar. Denizler, Mahirler, İbrahimler'in anıları devrimci bir tarzda değerlendirilmediği içindir ki, bugün küçük-burjuvazi tarafından çarçur edil-

mektedir. O anılar üzerinde, onlara en büyük saygısızlık yapılmakta, yetersizlikleri ve hataları da olsa, yükselttikleri direniş bayrağı inançlı takipçilerle taşınamamaktadır. Yaşamlarını en ufacık bir ikirciklığe düşmeden bir dava uğruna verenlerin anısına en basit bir saygısızlık, en basit bir görevi yerine getirmeme insanı en soysuz bir duruma getirebilir. O halde, direniş şehitlerimizin anısı altında ezilmemek için, onların bir canına karşılık yüzlerce canı feda etmekten ve giderek tüm bir halkı, uğruna kan akıtılan bu dava için ayağa kaldırmaktan çekinmemek gerekir. Bu, onların güçlü direnişini daha da yükseltmek için insani yeteneklerin en üst sınıra kadar yükseltilmesi demektir. Öyleyse 77-78 ve tüm direniş şehitlerimizin PKK ve Kürdistan Ulusal Direniş tarihindeki yerleri son derece belirgindir. 1970'lerin sonlarından günümüze kadar Partiyi yenilmez kılmak ve ulusal direniş mücadelesini her alanda güçlendirmek için yürütülen çabalar eğer bağımsızlık ve özgürlük tarihinin kazılmasında temel bir role sahipse, bu, bu davanın uğruna kan vermeye değer bir dava olduğunu, direniş şehitlerimizin anısına bağlı kalarak kanıtlamamızla yakından ilintilidir.

Elbette ki bugüne, böyle bir direniş temelinde ulaşıldı, direnişin önündeki her türlü engelle savaşarak gelindi. 12 Eylül faşist rejimi, sömürgeci Türk burjuvazisinin en son kozu olarak bütün gücüyle üzerimize yöneldiğinde, davanın mutlaka zafere ulaşacağına olan inacımız ve şehit yoldaşlarımızın emredici anıları dışında dayanacağımız ve güç alacağımız her hangi bir kaynak yoktu. Ama bunlar da, en görkemli zaferleri getirecek en temel kaynaklardır. İşte buradan alınan güçle, Partimiz bulunduğu her alanda direnişi yükseltti. Cezaevleri direnişin yıkılmaz kaleleri haline getirildiler; Kürdistan'ın kent ve kırlarında en zor koşullar altında ülke ve Parti tarihimizin en güçlü direnişleri yaşandı. Faşist cuntanın halk kitlelerini terörize etme çabalarına karşı, Parti militanları hayatlarını siper ederek, direniş bayrağını yüksekte tutmasını bildiler. Kadrolarının önemli bir bölümünü yurt dışına çeken Parti, direnişi daha güçlü yükseltmenin yoğun hazırlıklarına girdi. Tüm hatalara karşı savaş açarak, kendini yeniden eğitme sürecini başlattı. İdeolojik, siyasi, örgütsel, askeri tüm alanlarda kendisini güçlendirerek, süreci başarıyla tamamlamasını bildi. Bu süreçte yurt dışı koşullarında kendisini daha da ele veren Parti içi ve Parti dışı küçükburjuva yılgınlığı, tükenmişliği, yıkıcı ve bozguncu anlayışlarına karşı bir savaş temelinde direnişçi birliğini pekiştirdi. Ve bunu, tasfiye sürecine giren sol'un derinleşen bir krizin batağında bulunduğu bir dönemde başardı. Yeni dönem direnişi için en güçlü şekilde sürdürdüğü hazırlıklarını II. Kongreyle tamamlayan Partimiz, halkımız için karanlıklar döneminin kapandığını ilan ettiği bu kongresiyle, topyekün bir halk direnişinin müjdesini veriyordu.

Tüm bu gelişmeler karşısında elbette düşman da boş durmazdı. Partimizin ulaştığı her alanda saldırılarını yoğunlaştırarak, yıkıcı ve bozguncu çabalarına hız verdi. Ve özellikle ülkede direnişin doruk noktalarında yeniden yükseltilmeye başlandığı 1983'ü, kendisi açısından da kesin sonucun alınması gereken yıl olarak belirledi ve saldırılarını bu temelde geliştirdi. Hazırladığı komplo çok geniş ve alçakçaydı.

Partimiz, halka ve tarihe karşı duyduğu sorumlulukla, Kürdistan'ın diğer parçalarında da, en değerli önder ve kadrolarının hayatları pahasına olumsuzluklar üzerine yürümeyi vazgeçilmez gördü. Halkımızı adeta içten kemirerek düşmanları karşısında zayıf düşüren iç çatışmalarda, en olumlu tavrı koyarak, direniş temelinde uzlaşma ve birliklerin yaratılmasında sorumlu devrimcilik ve yurtseverliğin seçkin örneklerini sundu. Nitekim, MK üyelerinden Mehmet KARASUNGUR ve değerli militan İbrahim BİLGİN yoldaşlar böyle soylu bir çabanın

Proleter enternasyonalist Haki KARER, Kürdistan halkının dilinde, sömürgeciliğe karşı nefretin bitmeyen türküsüdür!

şehitleri oldular. Çatışmaları durdurmak ve ulusal birliği yaratmak amacıyla bütün coşkularıyla ve inançla çaba gösteren bu yoldaşlar da 2 Mayıs 1983'de bu amaç uğruna toprağa düşerek ölümsüz direniş şehitleri arasına katıldılar. Gerçekte, bir çıban gibi halkımıza sürekli acı veren bu iç çatışmalar da düşmanın bir dayatmasıydı. Daha sonraki Türk ordusunun hamlesinden de anlaşılmaktadır ki, iç çatışmaların böyle bir dönemde yoğunluk kazanması kendiliğinden değildi.

İki değerli Parti neferini şehit verdiğimiz 1983 Mayıs ayı, aynı zamanda son bir hamleyle düşmanın Parti Hareketimizi bitirmek istediği bir ay haline getirilmek istendi. Düşman üç şey dayattı ve bunlar; direniş şehitlerimizin anısına, yükseltmek istediğimiz mücadeleye düşmanın karşılığı idi. 21 Mayıs 1983'de PKK Diyarbakır davasında 35 idam kararı verilerek, cezaevlerindeki direnişe darbe vurulmak istendi. Bu idam kararı aynı zamanda PKK'yi imha amacının da açık bir ilanıydı. Bunu 25 Mayıs 1983'de uzun hazırlıklar sonucu gerçekleştirilen Güney Kürdistan saldırısı izledi. Partimizin hazırlıklarını yoğunlaştırdığı alanlara yöneltilen bu saldırı da, tıpkı idam kararlarında olduğu gibi fiyaskoyla sonuçlandı. İdam kararları direnişi durdurmak bir yana, daha da alevlendirdi. PKK direnişçilerinin sesi dünyada yankılanarak, bu alandan zafer ilan edildi. Türk ordusunun Güney Kürdistan'a saldırısı da aynı akibete uğramaktan elbette ki kurtulamazdı. Ama düşmanın planı bunun da ötesinde hesapları içeriyordu. Bu geniş çaplı komplonun en önemli parçası olarak cezaevlerinde Şahin-Yıldırım ihanet çetesi, dışarda ise Semir haini harekete geçirildi. İçerde Şahin-Yıldırım eliyle kurdurulan "Genç Kemalistler" örgütü bu ay içerisinde dışarıya da açıktan yansıtılarak, iğrenç propagandalara hız kazandırıldı. PKK'nin cezaevindeki varlığını teslim almak ve dolayısıyla yarısını çökertmek gibi bir hedefle yola çıkan bu hain çete, aynı çabalarını ilişkileri vasıtasıyla dışarda da sürdürüyorlardı. Zaten bu komplonun diğer bir parçası da Semir haininin önündeki bir görevdi. Devletin, cezaevlerinde idam kararları ile imha planının uygulanmasına yoğunluk kazandırdığı, ordusu eliyle de Partiyi direniş alanlarında kökleşmeden sökmek gibi bir amaç için saldırıya geçtiği Mayıs ayında, Semir haininin düzenlenen bir Avrupa Konferansıyla bu alandaki Parti örgütlerini ele geçirmesi ve Partiyi içten yıkarak, tasfiye sürecine sokması planlanmaktaydı. Ancak bu hain komployu birçok belirtilerinden anlayan Parti önderliği, Avrupa'ya anında müdahale

ederek, bu hesapları da fiyaskoyla sonuçlandırdı. Bu hainin, kadroları Partiye karşı ihanete sürüklemek için 4-5 yıldır sürdürdüğü çabalar büyük bir kararlılıkla ezilerek, provakasyon boşa çıkarıldı.

1984'ün Mayısı'na ulaştığımız bugün, tarihsel dönemlere damgasını vuran Haki, Halil, Mehmet ve İbrahim yoldaşların ve diğer direniş şehitlerinin anılarının emredici gücünü daha yakıcı olarak duymaktayız. Direniş şehitlerimize karşı alnımız açık, elimizde Parti ve ulusal direniş bayrağımız olduğu halde, karşımıza çıkacak engeller ne kadar büyük, faşist yönetimin imha planları ne denli ince ve acımasız olursa olsun daha büyük bir azim, öfke ve gururla hedefimizin üzerine yürümekteyiz. Bu konuda en küçük bir tereddütümüzün olmadığını göstererek, pratikte bunun güçlü adımlarını atmakta kendimizi sınırlı da olsa onlara karşı temize çıkardığımızı, anılarına layık, sadık yoldaşları olduğumuzu kanıtlamış kabul ediyoruz. Ama, bu herşeyin tamamlandığı anlamına da gelmiyor. Önümüzde başarılması gereken ciddi görevler ve

24 Nisan-11 Mayıs 1984 tarihlerinde, Hannover, Hannau-Bonn arasında gerçekleştirilen Uzun Yürüyüş eylemi ölümsüz önder Haki Karer'in onurlu ismini taşıyor.

sorumluluklar var. Dönemin mutlaka yerine getirilmeyi bekleyen görevlerine doğru karşılık verilmeksizin, onların anılarına tam karşılık verildiği de söylenemeyecektir. Bu nedenle, direniş şehitlerimizin anısına mutlaka doğru biçimde sahip çıkılmak zorundadır. Açık ki; onlar, tüm halkımızın direniş sembolleridir. Bilinmeli ki, yetersiz devrimcilik, ahbap çavuşluk, hısım-akraba bağlılığı anıya saygısızlığın en kötü örnekleri olacaktır. Onları, Partimizin yiğit önderleri, halkımızın ulusal kahramanları olarak yükseltiyoruz. Tüm halkımız bu ulusal kahramanlarına sahip çıkmasını bilmelidir. Düşmanın özellikle bu konuda birçok hesabı vardı. O, şehit ailelerinin üzerinde önemle durarak şehitler ve Partiyle, aileleri karşı karşıya getirmeye çalıştı. Ya da, direniş şehitlerimizle, Partimizi ayrı olaylar olarak göstermek istedi. Ancak bu hesapların tutmayacağı şüpheye yer vermeyecek kadar açıktı.

Direniş şehitlerimizin mücadelemizdeki yerlerini belirleyen Mayıs ayını, bir direnişi yükseltme ayı ve 18 Mayıs'ı da yine bu ayın temel bir günü olarak değerlendirirken, gereken anlamını mutlaka vermek zorunluluğu vardır. Bağımsızlık ve özgürlük yolunda daha güçlü yürünmesi için tarihin en zorlu döneminde kanlarıyla yolları düzleyen bu yoldaşları anmak, onların ardından yürümesini bilmektir. Direniş şehitlerimizi andığımız bu ayda, tüm hatalarımızla hesaplaşmamız, bu ayı bir hesap verme ayı haline getirmemiz, şehitlere bağlılığın yalın bir ifadesi olacaktır. Şimdiye kadar üzerimizdeki baskıların korkunçluğu ne olursa olsun, esas aldığımız değerler o kadar yüce, bu değerlerin ifade ettiği amaçlarımız o kadar vazgeçilmezdir ki, tüm bu olumsuzluklarla savaşmak artık eskisi kadar zor olmaktan da çıkmıştır. Temellerine böylesine güçlü değerleri koyan davalar, yanlışlıkları, hataları ne olursa olsun, süreç içerisinde bunları güçlü öğelere dönüştürmesini bilirler. Yakın Parti tarihimiz bile bunun sayısız örnekleriyle doludur. Yeter ki özden sapılmasın. Bu özden sapılmadığı içindir ki, PKK bugün her zamankinden daha güçlüdür.

PKK, bu şehitleri anma gününde, yoldaşlarına verdiği sözü daha güçlü bir biçimde yerine getirmiş durumdadır. PKK, şehitlerinin anısına bağlılığın, anlamsız sözlerle değil, mücadele ateşini daha da alevlendirerek ve giderek bunu zafere ulaştırmakla yerine getireceği inancındadır. Şimdiye kadar bu, kısmen yerine getirilmeye çalışıldı. Bundan sonra da gerekenin yerine getirileceğine hiç kimsenin kuşkusu olmamalıdır. Onların anısına ancak zaferde bağımsızlığı kazanarak layık olacağımızın derin bilinci ve direnişçi tutumu içindeyiz. Ve zaten, bundan başka hiçbir biçimde direniş şehitlerinin anısına sahip çıkılamaz. Bu inançla, tüm partili militan ve sempatizanları ve halkımızın, başta Haki ve Halil gibi ilk tarihi şehitlerimiz olmak üzere onur abidesi olan tüm direniş şehitlerimize sahip çıkmalarını, onlara bağlılığın bir gereği olarak belirtiyor, ileride bunun zaferle taçlanması için PKK önderliğinde yürütülen mücadeleye büyük bir birlik, dayanışma ve cesaret ruhuyla karşılık vermelerini bekliyoruz.

Direniş şehitlerimize bundan başka vereceğimiz hiçbir karşılık yoktur.

*** Kahrolsun Sömürgecilik ve Yerel Gericilik!**

*** Yaşasın Bağımsızlık ve Proletarya Enternasyonalizmi!**

*** Haki KARER ve Halil ÇAVGUN Yoldaşları Direnme Savaşımızla Yaşatacağız!**

MEHMET VE İBRAHİM YOLDAŞLARI ŞEHİT EDİLİŞLERİNİN BİRİNCİ YILDÖNÜMÜNDE SAYGIYLA ANIYORUZ

Halkımızın bağrında adeta sürekli kanayan bir yara olan iç çatışmaları, direniş temelindeki ulusal birliği dayatarak durdurma yönünde faaliyet gösterirken, 2 Mayıs 1983 günü Güney Kürdistan'ın Kandil Dağı mıntıkasında şehit düşen PKK-MK üyesi Mehmet KARASUNGUR ve PKK militanı İbrahim BİLGİN yoldaşları, şehit edilişlerinin birinci yıldönümlerinde anılarına layık olma mücadelesi verek anıyoruz. Bu yoldaşlar, bundan sonra da her zaman, ulusal birlik uğruna gösterilen yüce çabaların ve fedakarca akıtılan kanın abideleşmiş örnekleri olarak anılacaklardır.

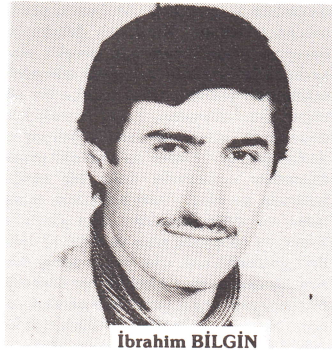
Mehmet ve İbrahim yoldaşların, durdurmaya çalıştıkları çatışmalarda kurşunların hedefi olarak şehit düşmeleri ardından, Temmuz 1983'de anılarına çıkarılan Özel Sayı'da, onların bu soylu çabalarının anlamı bütün yönleriyle ortaya konulmuş ve bu iç çatışmalarda proletaryanın çözümleyici rolünün mutlaka yerine getirilmesi, onların anılarına bağlılığın da zorunlu bir gereği olarak belirtilmişti. PKK kurucu önderlerinden ve Merkez Komitesi üyesi Mehmet KARASUNGUR ve seçkin savaşçı İbrahim BİLGİN'in anılarına yazılan söz konusu değerlendirmeler, bugün de tüm güncelliğini ve önemini korumaktadır. Bu anlamda, bugün bize düşen görev, onların uğruna kanlarını dökmekten çekinmedikleri ulusal birlik amacını vazgeçilmez bir tutku olarak bayraklaştırmaktır. Tüm Kürdistanlılara bir çağrı olan mücadelelerine gereken karşılık mutlaka verilmelidir.

Mehmet ve İbrahim yoldaşları andığımız bugünlerde anılarına bağlılığın gereklerini bilincimizde bir kez daha tazelerken, onların ulusal kurtuluş mücadelemizdeki anlamlarını daha fazla kavramakta ve dayattığı görevlerin yakıcılığını duymaktayız. Birinci ölüm yıldönümlerinde onları anarken, bu yoldaşların büyüklüğünü bir kez daha gördüğümüz-

Mehmet KARASUNGUR

den bahsettik. Elimize ulaşan İbrahim BİLGİN yoldaşa ait yazı, bu büyüklüğün adeta canlı bir belgesi durumunda.

Çok genç yaşlarda mücadeleye katılan ve kısa zamanda en zor görevleri üstlenmekten çekinmeyen kararlı bir militan sıfatına ulaşan İbrahim BİLGİN, yazısından da anlaşılacağı gibi; tarihe, topluma, çağa ve kendisine karşı eleştiri silahını hiç bir zaman elden bırakmayan ve bunu, gelişmesinin basamağı haline getiren bir yoldaştı. Onun devrimci mücadeleye katılışı da, yine bu temeldedir. Ankara'da ailesiyle birlikte yaşayan İbrahim BİLGİN, daha lise yıllarında, dünyayı henüz tanımaya başladığı dönemde büyük bir yüreklilikle devrim sorunlarına atılmaktan çekinmemiştir. O, Türkiye metropollerinde de olsa, ülkesinin acılarını yüreğinde duymasını bilmiş, bütün enerjisi ve coşkusuyla kendisini bu acıların durdurulmasına adamıştır. Öğrenci gençlik içinde propaganda ve örgütleme çalışmalarını da yürüterek, mücadelenin kitlelerle bağının yaratılmasında örnek bir militan tipini sunmuştur. Faşistlere, yerli milis güçlerine ve sömürgeci kolluk kuvvetlerine karşı bir çok eylem içerisinde yer alan İbrahim BİLGİN, Kürdistan bağımsızlık savaşçısının nasıl zengin yeteneklerle

İbrahim BİLGİN

donalı olmak zorunda olduğunu başarılı pratiğiyle göstermiştir.

1980 faşist darbesi sonrası, Parti tarafından yurt dışına alınan İbrahim BİLGİN, bu süreçte de inanç ve coşkuyla dolu seçkin bir militan örneği olmuştur. Yoldaşlarının askeri ve siyasi eğitimleriyle yakından ilgilenmiş, aynı zamanda kendisini yenilemenin de sürekli çabası içinde olmuştur. O, fiziksel olarak aramızdan ayrıldığında, yüreğimizde sökülmemek üzere yer etmiş bir yoldaştı. Gerçekte, kendisine karşı da en acımasız eleştirileri yöneltmekten çekinmeksizin büyük bir cesaretle hataların üzerine yürüyen İbrahim yoldaş,Partiye gönderdiği ve tüm yoldaşlarının da okumasını istediği yazısından sonra, bizlere kendisi için söylenecek fazla bir şey bırakmamıştır. Ancak şu kadarını söyliyelim ki, onun bu yazısı dahi bize mutlaka izlenmesi gereken örnek bir militan tutumu sunmaktadır. Bu tavır yüceltilmeli, o tavrın yüceliğine ulaşılmalıdır.

Bu yoldaşlar, dönemi karşılayacak devrimci özelliklerin ne olduğunu yaşamları ve mücadeleyle ortaya koymuşlardır. Onların bu örnek tutumları, elbetteki takipçisi olacağımız tek izdir. İbrahim yoldaşın bu yazısı, her PKK partizanının kendi yetersizlik ve hatalarına yönelerek bir özeleştiri sürecinin başlatılmasında vesile edilmeli ve örnek alınmalıdır.

Mehmet yoldaş, Filistin eğitim kamplarında PKK'li ve Filistinli savaşçılara hitap ederken.

İbrahim Bilgin yoldaşın, ölümünden kısa bir süre önce PKK Yürütme Komitesi'ne göndermiş olduğu; devrimci dürüstlük ve eleştiri-özeleştiri anlayışının canlı bir örneğini teşkil eden yazısını yayınlıyoruz.

ÖZEL OLARAK MERKEZ YÜRÜTME'YE, GENEL OLARAK TÜM PARTİLİ ARKADAŞLARA!

İbrahim BİLGİN
Sivas-Kangal'a bağlı Yellice köyünde 20.3.1963 tarihinde doğdu. İlk, orta ve lise öğrenimini Ankara'da yaptı. Kendisini adadığı Kürdistan'ın bağımsızlık mücadelesinde daha aktif yer almak için lise son sınıfta okulu terkederek Kürdistan'a geldi. Görevlendirildiği Antep'te basın-yayın çalışmalarında, çevre ve gençlik örgütlenmelerinde yer aldı. Başarılı çalışmalarından dolayı, Antep Yerel Komitesi'ne seçildi. Ayrıca, birçok eylemi bizzat planlayarak başarıyla gerçekleştirilmesinde önemli rol oynadı. Parti'nin geri çekilme yıllarında, bulunduğu yurtdışında bir taraftan çok yönlü eğitimini geliştirirken, aynı zamanda çeşitli görevler de üstlendi. 2 Mayıs 1983'te, Kürdistan halkının birliği uğruna yürüttüğü mücadele sırasında şehit düştü.

Öncelikle, bu aşamada içerisine girmiş bulunduğumuz sürecin karekterine değinmek istiyorum. Çünkü bu, böylesi bir sürece girerken bende ortaya çıkan durumun izahı açısından önem arzetmektedir. Fakat, bu, tek başına içinde bulunduğum durumu izah edemez. Pratik mücadele karşısında girmiş olduğum tavrın izahı, bu maddi olgu ve içerisinde bulunduğum durumun açıklanmasını gerekli kılmaktadır. Öncelikle ben burada sürecin karekterini ele alırken daha çok kişisel durumuma çözüm getirici yönünü ele alacağım. Buna bağlı olarak, içerisinde bulunduğum durumun açıklanması sonucunda, arkadaşların durumumu daha iyi anlayacaklarını sanıyorum. Bu, yapılacak olan görevlendirme ve dağıtımda bir alternatif olacaktır.

Bir süre önce, Merkez Yürütme'ye başlığı altında yazmış olduğum ve o anki içerisinde bulunduğum durumu açıklayan, fakat, sürecin karekteri, Parti Hareketimizin yönelimi ve direnme savaşımıyla çelişen, ikircikli ve hatta gelmiş olduğum seviye ve aşamada bir nevi oportünistçe bir tutumu yansıtan durumumun da bir açıklaması olacaktır. Bu bakımdan, bu yazımda özellikle içerisine girmiş bulunduğum durumun bir değerlendirmesi –açıklaması– ve özeleştirisel bir çözümlemesini yapmayı gerekli görüyorum.

Bugün, Kürdistan Devriminin tarihinde önemli bir aşamayı yaşadığımız açıktır. Karşı karşıya bulunduğumuz pratik mücadele ortamı; Kürdistan devriminin sahip olduğu kendisine özgü karekter ve bir bütün olarak devrimimizin zorlukları (bir yığın başka şey üzerinde belirleyici olduğu gibi), proleter devrimcilikle küçük-burjuva devrimciliğinin birbirinden ayrışmasını, devrimimizde (ki, bu devrimimizin kendine özgü karekterinden ve özelliklerinden kaynaklanmaktadır) çözümleyicilikten ve devrimi uzun vadeli kılmaktan uzak olan küçük-burjuva devrimciliğinin, basit devrimciliğin, artık kendisini hiç bir biçimde gizleyememesini, açığa çıkmasını ve böylece çözümleyici devrimciliğin, proleter devrimcilik olduğu gerçeğini bir kez daha bariz bir şekilde ortaya çıkarmakta ve bunu doğrulamaktadır. Kürdistan gibi bir ülkede, özellikle devrimin ağır, sancılı gelişimi ortamında, küçük-burjuva devrimciliğinin artıklarından arınamama, o yapıyı bir türlü aşamama ve dolayısıyla döneme uygun devrimciliğin edinilememesinden kaynaklanan basit devrimciliğin, gelişme ortamı bulamayacağı, Parti içerisinde kendisini şu veya bu biçimde gizleyerek yer edinemeyeceği, bu bakımdan kişileri –ne kadar iyi niyetli olursa olsun– daha değişik noktalara götüreceği ve götürmekte olduğu bilinmektedir. Tarihi, toplumsal gelişim, objektif koşullar ve sınıf savaşımlarının katı ama gerçek kuralları bunu bu şekilde doğrulamaktadır. Elbetteki böylesi bir sürece girerken bu durumun eskiye oranla daha da bariz olarak şekillenmesi, sadece Kürdistan devriminin kendine özgü özelliklerinin ve devrim pratiğinin bir dayatması değil,

aynı zamanda genel olarak direnme savaşımızın ve özel olarak da Partimizin gelişmesinin de bir dayatması olmakta ve ortaya çıkan bu gelişim bu iki olgunun damgasını taşımaktadır. Bu bakımdan, şu aşamada içerisine girmekte olduğumuz zorlu pratik mücadele ortamı, özellikle böylesi bir ayrışmayı ve Parti saflarının netleşmesini de, beraberinde getiren bir süreç olma özelliğine de sahiptir. Fakat, bu gerçek, sadece bu aşamada ortaya çıkan bir olgu değildir. Partimizde bu yönlü bir ayrışma ve safların netleşmesi sürecinin ve buna yönelik Parti içerisindeki mücadelenin tarihi daha eskilere dayanır. 1979'lu yıllarla birlikte başlayan devrimimizin en zorlu kritik yılları bunun pratik bir olgu olarak mücadelemizde ortaya çıkmasına neden olmuştur. Nitekim, bu zorlu yıllar direnme savaşımızın geliştirilmesinde, küçük-burjuva devrimciliğini, basit devrimciliği aşamayan unsurların rol oynayamayacağını, son sınırında bu düzeyle sınırlı kalan "devrimciliğin" teslimiyete ve ihanete götürerek, direnme savaşımızı lekelediğini göstermiştir. Devrimimizin bu yönlü gelişiminin sona ermediği ve ermeyeceği göz önünde bulundurulursa, bugünkü pratik mücadele ortamı da, bu yönlü süreci daha da hızlandırarak direnme savaşımızın itici gücü olan proleter devrimciliği daha da ön plana çıkarmaktadır.

İ. BİLGİN eğitim dönemindeyken.

Sorunu, ilkellik ve amatörlük açısından bile değerlendirirsek, bu alandaki gelişmenin ve bunun aşılması olayının –kadrolar açısından– sadece edinilen ideolojik ve politik gelişime göre ele alınmasının yanlış olacağı, bunun pratik mücadele içerisinde belli olacağı ve hatta olduğu bilinmektedir. Buna göre Partimizin, kadrosal bakımdan güçlü bir bileşime sahip olması, şimdiye kadar yapmış olduğumuz ideolojik-politik çalışmaların pratikte somut bir gerçeklik halini alması, işte bu pratik mücadele ortamında olacaktır.

Bu konuda, her ne kadar kadrolar açısından, geri çekilme dönemi boyunca, Kürdistan'ın pratik mücadele ortamından uzak bir alanda, –yurt dışında– yapılmış olan ideolojik-politik çalışmalar, belli bir kadrosal potansiyelin şekillenmesine neden olmuşsa da; devrimimizi gerçekleştirmede gerekli olan kadrosal bileşim, bu pratik mücadele ortamında şekillenecek ve "ara yol unsurları" yavaş yavaş bu bileşimin dışında kalacaklardır. Nitekim, sürecin gelişimi de bu yönlü işlemekte, pratik mücadeleye kendisine has özellikleriyle girmek için atılan her adım bu gelişme ve ayrışmayı daha da hızlandırmalıdır ve hızlandırmaktadır.

Mücadelemizde zorlu bir evre olan bu evrenin, güçlü proleter devrimci bir kadrosal bileşimle aşılmak zorunda olduğu açık bir gerçek. Yani devrimi bu aşamadan kurtararak, daha da ileri götürmek profesyonel devrimciliği zorunlu kılmaktadır. Çünkü, devrimi geliştirmede ve daha ileri boyutlara götürmede, küçük-burjuva devrimciliği, basit devrimcilik bu rolü yüklenemez. O, ancak devrimin yükselme dönemlerinde, proleter devrimciliğin arkasından düşe-kalka gidebilir. Tabii, eğer yaşama hakkı tanınırsa!...

Bu bakımdan, mücadelemizde sahip olduğu önemden dolayı, kritik bir evre olan bu aşamada, bu görev zorlu koşullarda kendisini ispatlayan kadrolarla aşılacaktır, başarılacaktır. Zaten gerçek kadrosal gelişim, yoğun pratik mücadele ortamında, zorluklarla mücadele içerisinde olur. Bunun dışında, farklı bir bakış açısıyla, gerçek bir kadrosal bileşimin yaratılamayacağı açıktır. Bu nedenle denilebilir ki, girmekte olduğumuz pratik mücadele ortamı, Kürdistan devriminin başarıya ulaştırılması için gerekli olan kadrosal bileşimin bizzat pratik mücadele ortamında şekillenmekte olduğu bir süreçtir. Bu bakımdan, genel olarak kriz döneminin ortaya çıkmasıyla gelişen ve derinleşen, özel olarak da bugünkü pratik mücadele ortamında daha bir nitelik kazanan bu olay, Parti saflarının ayrışması ve netleşmesinden ayrı değildir. Sorun bu olduğuna göre ve devrimi daha ileri götürebilmek için, profesyonel devrimcilerden oluşan nitelikli bir kadrosal bileşim, yani örgüt yaratmak gerektiğine göre; bu sorunun üzerine özellikle titiz bir şekilde eğilmek hepimizin görevidir.

Bu noktaya gelindiğinde ortaya çıkan ve çıkacak olan iki unsuru biribirinden ayırmak ve ona göre tavır belirlemek gerekiyor.

Birincisi; geçmiş dönemde yapmış olduğumuz ideolojik-politik çalışmalar sonucunda, özellikle eğitimsizlikten kaynaklanan ilkellik ve amatörlük aşılmıştır. Yine, girmekte olduğumuz pratik mücadele ortamında mücadelenin sorunları, pratiğin geliştirici atmosferi, teorik hazırlık aşmasında pratik mücadeleden kopuk olmanın yaratmış olduğu karamsarlık, ilkellik ve amatörlükle birlikte tamamen aşılmıştır. Tüm bu eksiklikler doğal olarak pratik içerisinde aşılacaktı. Çünkü, ilkelliğin ve amatörlüğün sadece teorik eğitimsizlikten kaynaklanmadığı, özellikle kadrolaşmada önemli fakat ikincil öğeyi teşkil eden pratik deneyimsizlikten ve tecrübesizlikten de kaynaklandığı göz önünde bulundurulacaksa, bir sürece girerken ortaya çıkan durumun ilkelliğin ikinci öğesini teşkil ettiği görülecektir. Bu eksikliğin bu aşamada ortaya çıkmasına neden olan bir durumun bulunduğu, bunun ise, uzun bir dönem boyunca pratikten ve görevlendirmeden uzak kalış olduğu açıktır. Bu nedenle, bu tür arkadaşların, bu yönlü sorunlarına yaklaşılırken, yapıcı, teşvik edici ve cesaretlendirici temelde yaklaşmak zorunludur. Bu nedenlerden kaynaklanan ilkellik, pratik mücadelenin ilk günlerinde bu biçimde şekillenirken, pratikteki devrimci görevlerin başarılması sürecinde de acemilik, sorunları yeterince çözememe vb. biçimde ortaya çıkabilecektir. Gerçek anlamda ilkelliğin ve amatörlüğün köklü bir tarzda aşılmasının ve onları ortaya çıkaran bu iki öğenin –teorik eğitimsizlik, pratik deneyimsizlik ve tecrübesizlik– aşılmasına bağlı olduğu, bunun ise köklü bir tarzda çözümünün pratik mücadele ortamında olacağı bilinmektedir. Yoksa, tek başına eğitimsizlikten kaynaklanan ilkelliğin aşılması profesyonelleşmenin sağlanması demek değildir.

İkincisi; içinden gelinmiş olunan proletarya dışı tabakanın olumsuzluklarından; küçük-burjuva devrimciliği veya basit devrimciliğin aşılamamasından, yani, proleter devrimci bünyeye sahip olunmamasından kaynaklanan unsur. Yani, Parti saflarında ayrışma dediğimiz olgu; pratik mücadelenin ve devrim sorunlarının karşısında ayrışan öğenin, birinci öğeden farklı olarak tasfiye edilmesi gereken bir öğeyi teşkil ettiği açıktır. Çünkü, bu unsurların devrim sorunlarının çözümlenmesinde, devrimin uzun vadeli kılınmasında rol oynayamayacakları, son sınırında direnme savaşımızı lekeleyen unsurlar olacakları açıktır. Pratik mücadeleye doğru ilerlemekte olduğumuz şu aşamada, bu unsurları özel olarak tespit edip, tasfiye etmek, mücadelemizin gelişimi açısından önem arzetmektedir. Gerçek kadrosal bileşimin elde edilmesi ancak bu şekilde olacaktır. Ve bugün, bir takım unsurlarda bu konuda diretme olayı mevcuttur. Küçük-burjuvalık, küçük-burjuva devrimciliğini meşrulaştırmakta ve böylece devrimci çalışmaların önüne engel olarak çıkmaktadırlar. Bu durumun normal bir ilkellik ve amatörlük olayı olmadığı açıktır. Her şeyden önce, bu unsurlarda devrimciliği geliştirme doğrultusunda en basitinden bir istek ve kendisini geliştirme bile söz konusu değildir. Bu bakımdan, olaya, tasfiye ve tecrit edilmesi gereken bir durum olarak bakmak gerekecektir ve gelinen noktada daha fazla müsamahakar davranılamaz. Girmekte olduğumuz süreç de, ikinci kategorideki öğenin durumunu daha da somutlaştırarak gerek Partimiz, gerekse direnme savaşımız içerisinde açık bir leke olarak ortaya çıkmasına neden olmuştur.

İşte sürecin bağrında taşımış olduğu en önemli özelliklerden birisi budur.

Bir bütün olarak yukarıda sıralamış olduğum açıklamalara bağlı olarak değerlendireceksek; bir süre önce, Merkez Yürütme'ye başlığı altında yazmış olduğum ve o anlık durumumu yansıtan tavrım da **sonuçta** yukarıda sıraladığım açıklamalarla bir bağlantılık içermektedir. Ve bu açıklamalardan ayrı-soyut olarak ele alınamaz, veya yorumlanamaz. Daha doğrusu, o anki durumum; pratik mücadeleye girerken bende ortaya çıkan karamsarlığı, ikircikli tutumu, yani belli bir yalpalamayı ifade etmektedir. Yalpalamanın proletaryaya değil, küçük-burjuvaziye, küçük-burjuva karektere veya bunun artıklarından kaynaklanan basit devrimciliğe mahsus olduğu açıktır.

Bu nedenle, pratik mücadeleye girerken ortaya çıkan durumumun, her ne kadar sürecin karekteri ile bağlantısı varsa da bu konuda üzerinde durulması gereken esas nokta; küçük-burjuva devrimciliği veya bunun artıklarından kaynaklanan basit devrimcilik sorunudur. Çünkü, proleter devrimcilikte böyle bir durumu görmek mümkün değildir. Bu nedenle içerisine girdiğim durum; bırakalım sorumlu devrimcilikten uzak oluşu, gelinen bu noktada bir **suç unsurunu** teşkil etmektedir.

Fakat şunu da belirteyim ki; ben Parti içerisinde küçük-burjuva devrimciliğini geliştirmek isteyen ve dolayısıyla da, küçük-burjuvazinin Parti içerisindeki ajanları sıfatlandırmasında yer alan bir öğeyi, tasfiye edilmesi gereken bir öğeyi teşkil ettiğimi sanmıyorum. Şimdiye kadar böyle bir eğilimim olmadı ve olmayacaktır da. Ama pratik mücadeleye girerken ortaya çıkan durumumun da proleter devrimciliğe değil, basit devrimciliğe, bundan kaynaklanan zayıf kişiliğe mahsus olduğu da ortadadır. Bu durumu pratik mücadeleye girerken bizzat görmem sonucu öylesi –yurt dışında faaliyet yürütmek– bir öneri de bulundum. Tabii ki, bunun ucuz bir öneri ve karar olduğu açıktır.

Aslında, karşı karşıya gelmiş olduğum pratik mücadele ortamı kendimi daha iyi tanımama neden oldu.

Şu açık bir gerçektir ki, ne Parti ideolojimiz pratikte gerçekleştirilmesi mümkün olmayan bir ideolojidir, ne de bunun bir ürünü olan pratik mücadelemiz başarılamayacak bir görevdir. Bu nedenle bende ortaya çıkan yalpalama, bu ideolojiye güvensizlikten veya gerçekleşemeyeceği gibi bir düşünce taşımamdan kaynaklanmıyor. Veya maceracı bir eğilimle bu mücadeleye katılmış olmamdan da kaynaklanmıyor. Çünkü, mücadeleye kesinlikle öyle bir anlayış temelinde katılmamışım. Keza, ortaya çıkan karamsarlık ve yalpalama esas olarak ilkellik ve amatörlükten de kaynaklanmıyor.

Genel olarak, ilkellik ve amatörlük iki ana olgudan kaynaklanmaktadır: 1- Eğitim yoksunluğu ve bundan kaynaklanan ideolojik-politik konulardaki yetersizlik ve, 2- Pratik deneyimsizlik ve yetersizlik, bundan kaynaklanan dar pratikçilik. Teorik olarak yetersiz bir kadro olunamayacağı gibi, pratik bakımdan deneyimsiz ve tecrübesiz bir kadrolaşma da düşünülemez. Bu iki olgunun eksikliği esas olarak, ilkelliği ve amatörlüğü açıklar. Bu anlayış temelinde, bende ortaya çıkan durum bundan kaynaklanmıyor. Belki bir yönüyle bu şekilde yorumlanabilinir. Uzun bir dönem boyunca pratik mücadelenin sorunlarından uzak kalmış olmanın, çok tali bir noktayı oluşturduğu ve esas ana kaynağı teşkil etmediği açıktır. Çünkü, her ne kadar uzun bir süre boyunca pratik mücadele ve görevlendirmeden uzak kalmış isem de, her şeyden önce geçmiş mücadele süreci içerisinde edindiğim bir pratik deneyim ve ayrıca bir bütün olarak Partimizin geçmiş mücadele deneyimi vardır. İkincisi, teorik yetersizlik veya gerilik gibi bir durum da söz konusu edilemez. Bu konuda belli bir seviyeye ulaşmış olduğumu söyleyebilirim. Bu açıdan içerisine girmiş olduğum durumun izahı bu temelde olamaz. Yine bu durum, normal bir ilkellik ve amatörlük durumu olarak da yorumlanamaz. Yorumlanırsa bile, küçük-burjuva temele dayalı olarak ortaya çıkan bir ilkellik olarak yorumlanabilinir. Fakat, kesin kaynağı; küçük-burjuva devrimciliğinin ve artıklarının bir ürünü olan basit devrimciliği yeterince aşamamam veya daha açık olarak; doğruluğu pratikte ispatlanmış olan Parti ideolojisi ve politikasını Kürdistan koşullarında pratiğe geçirmede ve devrimi geliştirmede gerekli olan güçlü bir kişilik, kararlılık ve iradeyi yeterince şahsımda somutlaştıramamam olmuştur. Bu ideolojiye veya Partili olmanın gereklerine uygun olarak bu yönüyle kendimi yeterince geliştiremeyişimdir. Neden burada yatmaktadır. Yoksa basit bir yolculuğun zorluklarının ürünü değil. Bu, sadece beni girmekte olduğumuz sürece yaklaştırarak pratik mücadelenin öngününde kendimi kontrol etmeme, yoklamama neden oldu.

Biraz daha somutlaştırılacak olursa; aşağıda sıralanan olgular, bunun –bu durumun– bir açıklamasını verecektir.

1-Harekete katılış biçimim, gelmiş olduğum tabaka; bu iki olgudan kaynaklanan ve küçük-burjuva devrimciliğinin artıkları üzerinde şekillenen basit devrimciliği yeterince aşamamam.

Önceki yazılarımda da belirtmiş olduğum gibi ben, küçük-burjuvaziyi oluşturan bir tabakadan yani, aydın gençlik kesiminden bu mücadeleye katıldım. Bilindiği gibi, Marksizmde de bu böyledir. Proleter bileşime sahip olan bir Partide, proleter devrimciliği geliştirmek için, zorunlu olarak proleter kökenli olmak diye bir kaide yoktur. Fakat burada önemli olan, bu tabakanın kişi üzerinde bırakmış olduğu izleri aşmak ve proleterleşmektir. İşte benim eksikliğimin en önemli kaynağı burada aranmalıdır. Küçük-burjuva devrimciliğinin üzerimdeki artıkları, üzerinde şekillenilen basit devrimciliği yeterince aşamamam burada aranmalıdır. Bu, esnada, başlangıçta mücadeleye katılış biçimimle bağlantılıdır. Konferansa kadar, mücadeleye katılış biçimim o yıllara mahsustur. Yani belli bir etkilenme sonucudur. Bizzat, tarihi, toplumsal, siyasal gelişmelerden etkilenmekten ve bunun bir ürünü olarak, tarihi, toplumsal gelişime müdahale ederek süreci değiştirmek amacıyla mücadeleye katılmaktan çok, devrimci mücadelemizin 1976'lı yıllardaki gelişiminden ve özellikle mücadele içerisindeki bazı arkadaşlardan etkilenmem sonucunda mücadeleye katılmışım. Bu yönlü bir etkilenmeye dayanan devrimci mücadeleye katılış, küçük-burjuva devrimciliğinin yeterince aşılamamasıyla birleşince daha ileri götürülemezdi.

Fakat, burada şunu vurgulamak gerekir ki; devrimci mücadelemize katılışımdan şu ana kadarki –şu an da dahil– süreç boyunca, gerek gelmiş olduğum tabakanın üzerimdeki olumsuzluklarının aşılmasında olsun, gerekse mücadeleye katılış biçimimde olsun, epey değişme ve gelişmelerin olduğunu söyleyebilirim. Konferans öncesine kadar, küçük-burjuva devrimciliği çapında kalan devrimciliği Konferans ve Konferanstan sonraki dönem boyunca, gerek Konferans'ın devrimci gelişimimdeki etkisi ve vermiş olduğu perspektif, gerekse Partili arkadaşların çabaları ve kendi çabalarım sonucunda büyük oranda aştım. Bu konuda sürekli

bir çaba içerisinde bulunarak, küçük-burjuva devrimciliğinin eleştirisi temelinde kendimi eğitmeye çalıştım. İşte bugün pratik mücadeleye girerken, bunun öngününde, bu devrimciliğin son artıkları ile karşı-karşıyayım. Yani, ortaya çıkan karamsarlık, ikircikli tutum, pratiğe girme ve zorlukları yenme cesaretini gösterememe biçiminde şekillenmektedir. Bunu bu şekilde nitelendiriyorum. Yoksa pratik mücadeleye girerken, ortaya çıkan bu yalpalama, kararsızlık ve zayıf irade başka bahaneyle açıklanamaz. Eğer bir sorun varsa, onun çözümü de içinde aranmalıdır. Ama, yeter ki sorunu mek için bir istek ve çaba olsun. Bu aşamada, pratik mücadeleye girerken, benim için sorun şu şekilde biçimlenmektedir. Ya küçük-burjuva devrimciliğini ve onun artıklarından kaynaklanan basit devrimciliği tamamen aşarak, tamamen kararlı ve cesaretli bir şekilde pratik mücadeleye atılmak; özellikle bu konuda Parti ideolojimizden, halkımızdan, dünya halklarının mücadelelerinden ve sosyalizmden, özellikle de Parti irademiz ve direnme savaşımızdan cesaret alarak, bunlara dayanarak, devrimci mücadeleyi sonuna kadar götürmek. Yani, direnme anlayışımıza uygun olarak, şehitlerimizin kanıyla berrak bir şekilde çizilmiş yolda yürümek ve böylece küçük-burjuva devrimciliğini yenmek. Nitekim bu düzeyle sınırlı olan bir "devrimcilik" daha ileri götürmüyor. Ve işte bu aşamada tıkanıp kaldı. O zaman, proleter devrimci kişiliğe ulaşmak gerekmekte ve gelinen bu nokta beni bu konuda zorlamaktadır. Ya da, küçük-burjuva devrimciliğine yenilerek, kararsızlık, cesaretsizlik ve yalpalama göstererek, gelinen bu noktada mücadeleye yan çizmek, yani, oportünistleşmek... Sorun bu biçimde şekillenmektedir. Orta yol yoktur.

Örneklendirecek olursak; bir eylem kararı alınıyor, hem de demokratik bir tarzda. Bu kararı herkes eylem öncesinde onaylıyor. Fakat eylem anında bazıları kalkıp bu eyleme –hem de bu eylem tarihi bir eylem– giremeyeceğini belirtiyor. Burada bu eylemin durmayacağı ve her ne pahasına olursa olsun yapılacağı açık. Fakat eyleme girme cesaretini gösterememeyenlerin oportünistleştikleri de bir o kadar açık.

Bu bakımdan, pratik mücadeleye girerken, bende ortaya çıkan durum, proleter devrimcilikle ve atılan tarihi adımla çelişmekte, küçük-burjuva devrimciliğinin en son sınırında ve gelinen bu noktada ortaya çıkardığı bir oportünistlik...

Fakat, açık bir şekilde belirtebilirim ki; ben küçük-burjuva devrimciliğine yenilmeyeceğim ve böylece gelinen noktada geri bir adım değil, ileri bir adımı proleter devrimcilikle atacağım. Bunu başarabilecek gücüm ve dayanacağım bir yığın iradesel güç var. Bunu görememek veya görüpte bu yönlü adımı atmamak –bilinç unsuru göz önünde bulundurulduğunda–opotünistliğin, iki yüzlülüğün, sahtekarlığın ve gayri-ciddi "devrimciliğin" daniskasıdır. Tersine, burada bunun bir eleştirisini-çözümlemesini yaparak, devrimci görevlerimi, üzerime düşen –fakat çapımla sınırlı– tarihi sorumluluğumu yerine getirmek için gerekli olan devrimci çıkışı yaparak, pratik mücadeleye atılacağım ve bu süreç içerisinde, bu halkın önderlerinden olma sıfatına erişeceğim. Bundan arkadaşların kuşkusu olmasın. Bunu açık yüreklilikle belirtiyorum. Yani, oyun oynanmayacak şeyler vardır; hele hele, bir devrim, bir halkın kurtuluşu sorunları gibi. Değil oyun oynamak, bu sorunları çözmek için devrimcilik yapmak istiyorum. Ve yapacağım da.

Bu konuda, küçük burjuva devrimciliğini aşmak konusunda birincil adım atmıştım. Yani, Konferans bana bu adımı attırdı. Şimdi ise, pratik mücadelenin öngününde ikincil adımı atıyorum. Ve böylece bu işi bizzat pratikte kendimi kanıtlayarak tamamlayacağım. Bu konuda daha fazla konuşmak, kehanette bulunmaktan öteye gitmez. Gerisini pratik belirleyecek ve ben bu konuda kendime ve Partime sonsuz bir güvenle bunu başaracağımı burada belirtmekle yetiniyorum. Bu, aynı zamanda kendimi hatalarım ve eksikliklerim temelinde eğitme olayını da içerir. Her ne kadar, pratik mücadelenin öngününde yalpalama göstererek, geriye bir adım atmışsam da; şu anda bunun eleştirisel bir çözümlemesini yapmam devrim yolunda beni bir adım daha ileri götürdü.

Ayrıca, şunu belirtmek gerekir ki, Konferans dönemi, Konferans sonrası ve pratik mücadeleye girmekte olduğumuz şu aşama; özellikle devrimci mücadelemize katılışım, devrimi geliştirmek ve bu uğurda mücadele etmenin kapsamında bir büyümenin doğmasını getirdi. Yani, bugün pratik mücadeleye girerken, devrimde aktif, profesyonel bir rol yüklenmek isterken, sadece basit bir etkileme veya maceracı bir eğilimle değil –ki, bu eğilim Konferansla birlikte bitmiş ve yıkılmış, tarafımdan aşılmıştır– tarihi, toplumsal ve günün siyasal gelişmeleri ve bunların bir yansıması olarak Kürdistan somutunda ortaya çıkan direnme savaşımız gibi olgular, bu yönlü eğitimimi belirlemekte ve benim hareket tarzımı oluşturmaktadır. Sürecin genel seyri içerisinde akıp gitme değil, süreci değiştirmede rol oynama, yani, çapım ve gücüm oranında bunu belirleme gibi bir eğilimim var. Bu, çağ ve Parti ideolojimizle bir bütünlük içerisinde ve onunla içiçedir. Yani bunlar benim devrimci yönelimimi belirleyen olgulardır.

Tersi durum düşünüldüğünde, sadece basit bir etkileme ve küçük-burjuva devrimciliği ile Kürdistan gibi bir ülkede, pratik mücadele ortamına girebilmek, girilse de bir bütün olarak devrimin ağır sorunlarını, zorluklarını göğüsleyebilmek veya, önderlik olayını gündeme getirebilmek ve böylece ulusal kurtuluşta sonuna kadar bir rol oynabilmek mümkün değildir.

Sonuç olarak; pratik mücadeleye girerken ortaya çıkan tutumum küçük-burjuva devrimciliğinin artıklarının bir ürünü olan basit devrimcilikten ve bu düzeyle sınırlı bir devrimciliğin gelinen noktada daha ileri götüremeyip çakılıp kalmasından kaynaklanmaktadır. Basit-derimcilikle Kürdistan devrimi sürecinde uzun vadeli bir rol oynanamayacağı, bunun belli bir noktaya gelindiğinde çakılıp kalacağı ve daha ileriye götürülemeyeceği açıktır. Bunun Kürdistan devriminde böyle olmasını belirleyen somut özgül koşullar vardır.

Gelinen bu noktada, devrimci mücadelemi daha ileriye götürebilmem, basit devrimciliğin eleştirisi temelinde yapacağım devrimci çıkış ile mümkündür. Bunu yapabilecek veya yapmada güç alacağım, dayanacağım olgular var: Parti iradesi, pratikte doğruluğu ispatlanan Parti ideolojisi ve politikası, direnme savaşımız ve bu savaşımda vermiş olduğumuz şehitler ve halkımız gibi... Bu olgulara dayanıldığında aşılamayacak hiçbir engelin olmadığı açıktır. Bu konuda ortaya konulacak istek ve gösterilecek çaba yeterlidir. Bunu bu şekilde başaracağımı sanıyorum.

Özeleştirimde, birincil ve temel aldığım, dolayısıyla da durumuma esas çözüm getirici nokta budur.

2-Her nekadar belirleyici olmazsa da –yukarıda da değindiğim gibi– durumumun izahında tali bir nokta olan, uzun bir süreç boyunca pratik mücadeleden uzak kalışım; Kürdistan devriminin pratik sorunları ve zorlukları ile içiçe olan bir ortamın dışında ve aynı zamanda uzun bir müddet boyunca görevlendirmeden uzak oluşum, bir bakıma küçük-burjuva devrimciliğinin artıklarının bu kadar uzun bir süre üzerimde kalmasının ve bunu açık bir şekilde göremememin nedenini de bu açıklar. Yani denilebilir ki, pratik, kişilerin aynasıdır. Buna göre, kişiler bizzat pratik mücadele süreci içerisinde eksikliklerini, hatalarını, olumsuzluklarını rahatlıkla görebilir ve bunların eleştirisi temelinde kendilerini rahatlıkla eğiterek, devrimci gelişmeleri daha ileri boyutlara ulaştırabilirler. Fakat, böylesi bir ortamdan uzak bir alanda ve tek yönlü bir eğitimle, tüm yönleriyle birden bir gelişimin elde edilmesi mümkün olmamakta. Çünkü; bunun pratikteki eğitim ve sınavla tamamlanması gerekir.

Bu konuda öncelikle şunu belirtmek gerekir ki, her ne kadar, pratik mücadeleden uzak bir alan olsa da, geri çekilme süreci boyunca Lübnan gibi bir sahada yapmış olduğumuz çalışmalar, bir bütün olarak Partide olduğu gibi bende de ideolojik-politik alanda yoğun birikimin, potansiyelin ve bu yönlü bir seviyenin doğmasına neden oldu. Fakat bunun kadrolaşmada sadece bir yönü oluşturduğu ve tek başına yeterli olmadığı açıktır. Gerçek anlamda bir kadrolaşma olayında en önemli olan bu iki unsurun birleşimini ayrı düşünmek yanlış olacaktır.

Şunu açıkça belirtebilirim ki, Konferans dönemi ve Konferans sonrası dönemdeki devrimci çalışmalarımız benim için temel olmuştur. Yurt dışındaki devrimci çalışmalarımız bunun bir yönünü, ideolojik-politik yönü edinmemi sağladı. Fakat, bu alandaki gelişmenin tek başına yeterli olmadığı, bunun pratik mücadele ve pratik mücadelenin zorluklarıyla içiçe bir ortamda yapılacak olan devrimci pratik çalışma ile pekiştiğinde gerçek kadrosal şekillenmenin ortaya çıkacağı açıktır.

Bu nedenle, gerçek kadrosal gelişim; kadroların pratik mücadele içerisinde, bir bütün olarak devrim ve pratik mücadele ortamında, devrimci görevlerini başarma doğrultusunda hataları ve eksiklikleri temelinde kendilerini eğitme süreci içerisinde olur. Bu bakımdan, böylesi bir ortamda, bu konuda her yönüyle bir gelişmenin elde edilemeyeceği açıktır. Ve nitekim öyle de olmuştur. Yani, denilebilir ki, bizde döneme uygun ve devrimin ihtiyacına cevap verilebilecek düzeyde gerçek bir kadrosal gelişim; içerisine girmekte olduğumuz pratik ortamda pekişecek, bu şekilde Kürdistan devrimi gerçek kadrosal bileşimine sahip bir Parti hareketinin önderliğine bizzat pratik olarak kavuşacaktır.

Uzun bir süre boyunca, pratik mücadele ve Kürdistan devriminin sıcak ortamından uzak kalış, müdahale edilmediğinde, değişik değişik olumsuzlukları doğurabilirdi. Şimdi bu engellenmiş durumda. Fakat doğal olarak kişinin böylesi bir ortamdan uzak kalışı, pratik mücadeleye girerken, beraberinde çeşitli sorunlar getirebilmektedir. Keza, uzun bir süre görevlendirmeden uzak kalış da bu yönlü olumsuzluklara neden olabilmektedir. Bunu bu belirmeleri yaparken, yurtdışında kadro eğitimi olmaz veya, yurtdışında kadrolar gelişemez, yozlaşır gibi bir eğilimi meşrulaştırmıyorum. Fakat, açıktır ki, Lübnan gibi bir alanda bile, bırakalım Avrupa'yı, eğer canlı bir siyasi ortam yaratılmamış olunsaydı, belki bu durum doğabilirdi. Elbetteki bu yanlıştır. Bir komünist, hangi koşullarda ve nerede olursa olsun o koşulları somut bir şekilde tahlil ederek, kendisini o koşullara, devrimci çalışmalarını ve gelişimini sağlayacak düzeyde ayarlar. Fakat, bu konuda şu anda üzerinde bulunduğumuz alanların bu bakımdan kadroları daha canlı tutucu ve ülke gerçeği ile içiçe yaşatıcı bir özelliği var. Tabii ki, bu alanların istikrarlı alanlar olmadıkları açık.

Durumumun izahında, üçüncü ve diğer olgularla organik bir bağlılık içerisinde bulunan bir olay da; Kürdistan koşullarında devrimci görevlerimi yerine getirmemde gerekli olan, güçlü bir kişilik, kararlı bir irade ve bir bütün olarak Partili olmanın bu yönlü gereklerini yerine getirememem olayıdır. Bunların basit devrimcilikten kaynaklandığı ve bu basitliğin izahının bir yönünü, en önemli yönünü oluşturduğu bilinmektedir. Küçük-burjuva devrimciliğinin artıklarının bir ürünü olan basit devrimcilik aşılmadığı sürece bu konularda belli bir gelişmenin sağlanamayacağı açıktır.

İşte yukarıda kısaca ve öz olarak sıraladığım ve küçük-burjuva devrimciliğinin artıklarından kaynaklanan basit devrimciliğin ürünü olan bu olgular, pratik mücadeleye girmekte olduğumuz bu ortamda, bende karamsar, kendine güvenmeme, ikircikli bir tutumun, yalpalamanın ortaya çıkmasına neden oldu. Pratik mücadeleye girerken, ortaya çıkan bu durumumun eleştirisel bir çözümlemesinin ancak böyle olacağını sanıyorum. Yoksa bunu daha değişik ucuz bahanelerle örtbas etmek, açıklamamak, sorumlu ve açık yürekli bir devrimcilik değil, gayrisamimi bir tavır olacaktır.

Önceden de belirttiğim gibi, gerçek kadrosal gelişim, kadroların hata ve eksiklerini temelinde, kendilerini eleştirisel bir temelde eğitmeleri ile olur. Bu özeleştirim veya eleştirel çözümlemem de bundan ayrı düşünülemez. Ben bu aşamada, bu durumda kendi payıma bir çok ders çıkarmış durumdayım.

Fakat bu eksiklikleri aşmamda özellikle pratik mücadelenin bu mücadele içerisinde kendi ve partili arkadaşlarımın çabalarının büyük bir rol oynayacağı muhakkaktır.

Burada bir kaç noktaya daha değinmek gerekir.

Birincisi; yapmış olduğum eleştirel-özeleştirim, arkadaşlar tarafından özellikle dikkate alınmalıdır. Buna göre bir dağıtım ve görevlendirme yapılmalıdır. Durumumun normal, sıradan bir durum teşkil etmediği, özellikle önümüzdeki dönemde yapılacak olan görevlendirme ve dağıtımda kendim açısından bir alternatif durumu teşkil ettiği açıktır. Sanıyorum, yapmış olduğum açıklamalar bu konuda aydınlatıcı yeterliliği ve gerçeği içermektedir.

İkincisi; yukarıda da sıraladığım gibi, çeşitli eksikliklerim ve olumsuzluklarım oldu. Fakat bunların önümüzdeki dönemde devrimci çalışmalarımı etkileyemeyeceği açıktır. Bu konuda kendime güveniyorum ve bunları kısa bir sürede aşacağımı sanıyorum. Bu noktaya geldiğinde şu yönlü bir eğilimimin olmadığını belirtmek isterim: "hatalarım eksikliklerim bu kadardır, bundan dolayı bunları gidermek için belli bir müddet pratik mücadeleye girmiyeyim, bunları giderip öyle girerim." Gelinen noktada bunun olamayacağı açıktır. Evet, çeşitli eksikliklerim var, fakat bu, şu anda içerisine girmekte olduğumuz pratik mücadeleye girmemi engelleyemez. Tam tersine, bu eksikliklerin pratik mücadele içerisinde aşılacağını savunuyorum. Ve kendimi buna göre hazırlıyorum. Bu konuda Partimizi örnek almaktayım, pratik mücadele kendisini dayatmışsa ve hele hele, devrimi bir kriz döneminden çıkarmak ise görev, bu konuda hiç bir eksikliğin ve yetersizliğin, pratiği geliştirmenin ve buna girmenin önünde engel olamayacağı, tam tersine engel olarak çıkarmanın küçük-burjuvaziye ve devrim kaçkını oportünistlere mahsus olduğu bilinmektedir. Nitekim bu konuda temel aldığım anlayış budur.

Üçüncüsü; her ne kadar pratik mücadelenin öngününde böyle bir yalpalama göstermişsem de, şimdi bunun bir çözümlenmesini yapmış bulunuyorum. Demin saymış olduğum eksiklikler de, benim pratiğe girmemi, pratikteki devrimci görevlerimi yerine getirmemi engelleyemez. Çünkü şu andan itibaren bu eksiklikeri aşma sürecine girmiş ve bu konuda devrimci çıkış yapma kosunda karar vermiş bulunuyorum. Açık ki, önümüzdeki dönem için yapılacak olan görevlendirme ve dağıtma; dönemin tüm devrimci çalışmalarının yürütücüsü olan Merkez Yürütme için bu bir alternatiftir.

Fakat burada özellikle şunu belirteyim ki, sahip olduğum belli bir seviyem var. Bu seviye ile tespit edilen herhangi bir bölge faaliyetlerinde yer alabilir ve bölge komitesi içerisinde özellikle örgütsel veya askeri faaliyetleri temsil edip yürütebilirim. Yapmış olduğum eleştirel çözümleme bu konuda kendime daha fazla güvenmeme, cesaretlenmeme neden oldu.

Kaldı ki önümüzdeki pratik mücadele döneminde, belli bir hazırlık faaliyetini içeren ve talimatla belirlenen süre boyunca, bu konuda sadece kendim açısından değil, tüm partili arkadaşlar ve tüm hazırlık komiteleri açısından gerçek durum ortaya çıkacaktır. Fakat ben seviyemi ve konumumu göz önünde bulundurarak bu konuda bu yönlü bir öneride bulunuyorum. Hazırlık süreci bu konuda bir sınav teşkil edecektir.

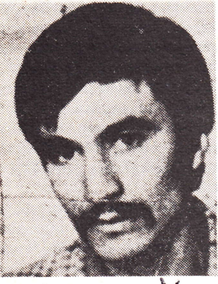
Fakat bu konuda esas kararın, Merkez Yürütme tarafından belirleneceği ve benim de bu karara tabi olacağım açıktır.

Dördüncüsü; yapmış olduğum özeleştiri, eğer uygun görülüyorsa, tüm Partili arkadaşlara da sunulabilir. Şahsen ben, bu konuda böyle yapılması gereğini savunuyorum. Bundan çekinmiyorum.

22.1.1983

Devrimci Selamlar.
Sait / İbrahim BİLGİN.

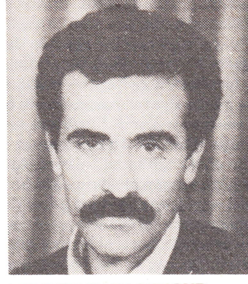
MAYIS ŞEHİTLERİMİZ!

HAKİ KARER
Doğum yeri ve tarihi: Ordu, 1950.
"Stêrka Sor", denilen ajan-provakatör örgüt tarafından 18 Mayıs 1977'de Antep'te katledildi.

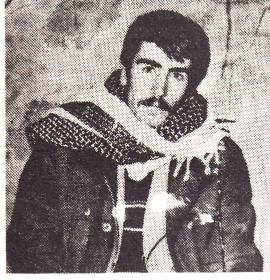
HALİL ÇAVGUN
Doğum yeri: Urfa-Hilvan.
Polis ve Süleymanlar aşiretinin işbirliğiyle 19 Mayıs 1978 günü Hilvan'da katledildi.

MEHMET KARASUNGUR
Doğum yeri ve tarihi : Bingöl-Kiğı'ye bağlı Sütlüce (Darabî) köyü, 1947.
2 Mayıs 1983'te KYB (Yekîtî) tarafından Kandil dağında şehit edildi.

İBRAHİM BİLGİN
Doğum yeri ve tarihi : Sivas-Kangal'a bağlı Yellice köyü, 20.3.1963.
2 Mayıs 1983'te KYB (Yekîtî) tarafından Kandil dağında şehit edildi.

MÜSLÜM BARIN
Doğum yeri ve tarihi: Urfa/Suruç'a bağlı Tepeli Mızar köyü.
23 Mayıs 1979 günü sömürgeciler tarafından katledildi.

ABDULKADİR ÇUBUKÇU
Doğum yeri ve tarihi : Siirt-Kozluk, 1958.
İsrail siyonistleri tarafından 2 Mayıs 1981 günü Arnon kalesinde şehit edildi.

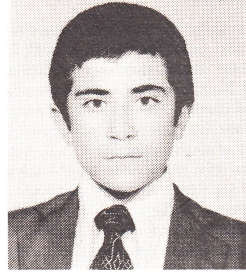
ŞÜKRÜ SEVER
Doğum yeri ve tarihi : Bingöl-Kiğı, Dalbastan köyü, 1956.
Sömürgeci kolluk kuvvetleri tarafından 4 Mayıs 1981'de katledildi.

SEYFİ DOĞANAY
Doğum yeri ve tarihi : Tunceli-Çemişgezek, 1962.
Sömürgeci kolluk kuvvetleri tarafından 4 Mayıs 1981'de katledildi.

METİN TURGUT
Doğum yeri ve tarihi: Tunceli/Mazgirt kazasının Germişi köyü, 1958.
6 Mayıs 1978 günü Dersim'de Halkın Kurtuluşu tarafından katledildi.

MÜSLÜM POLAT
Doğum yeri ve tarihi: Urfa'ya bağlı Keleçmane köyü, 1961.
Mayıs 1979'da Halkın Kurtuluşu tarafından katledildi.

İSMAİL PEHLİVAN
Doğum yeri ve tarihi: Urfa/Bozova'ya bağlı Koçhisar köyü, 1953.
10 Mayıs 1979 günü faşistler tarafından Antep'te katledildi.

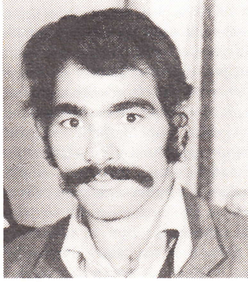
HÜSEYİN EROL
Doğum yeri ve tarihi : Mardin-Aran (Zone), 1958.
Sömürgeci polis güçleri tarafından 13 Mayıs 1981'de katledildi.

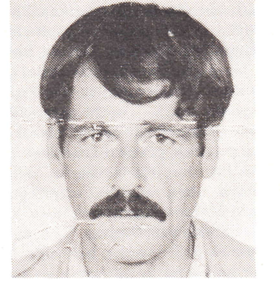
HAMO ...
Doğum yeri : Mardin-...
17 Mayıs 1980'de Kızıltepe'de KUK tarafından katledildi.

MEHMET ...
Doğum yeri : Mardin-Kızıltepe.
17 Mayıs 1980'de Kızıltepe'de KUK tarafından katledildi.

FESİH ...
Doğum yeri ve tarihi: Mardin-Derik'e bağlı Balova (Balfis) köyü, 1956.
Sömürgeci kolluk kuvvetleri tarafından Mayıs 1980'de katledildi.

HÜSNÜ ...
Doğum yeri : Derik.
Sömürgeci kolluk kuvvetleri tarafından Mayıs 1980'de katledildi.

HÜSEYİN TAŞCAN
Doğum yeri ve tarihi : Elazığ-Keban, Y. Mişelli köyü, 1958.
Sömürgeciler tarafından 4 Mayıs 1981'de katledildi.

NUH PEHLİVAN
Doğum yeri ve tarihi: Urfa/Bozova'ya bağlı Koçhisar köyü, 1966.
10 Mayıs 1979 günü faşistler tarafından Antep'te katledildi.

A.KADİR (ZANA)
Doğum yeri ve tarihi : Urfa-Ceylanpınar, 1963.
Sömürgeci kolluk kuvvetleri tarafından Mayıs 1980'de katledildi.

ADİL YAVUZ
Doğum yeri ve tarihi : Mardin-Derik'e bağlı Qesra Qenco köyü, 1962.
KUK ve Mensuri ağaları işbirliği ile Mayıs 1980'de katledildi.

İBRAHİM ALAN
Doğum yeri ve tarihi: Mardin-Derik'e bağlı Qesra Qenco köyü, 1962.
KUK ve Mensuri ağaları işbirliği ile Mayıs 1980'de katledildi.

HASAN HASUK
Doğum yeri ve tarihi : Mardin-Nusaybin'e bağlı Xevabêbaba köyü, 1940.
KUK tarafından Mayıs 1980'de katledildi.

İSA DEMİRCİ
Doğum yeri : Urfa-Siverek'e bağlı Hodra köyü.
M. Celal Bucak'ın eşkiyaları tarafından, 9 Mayıs 1980 günü katledildi.

HAKİ POLAT
Doğum yeri ve tarihi: Urfa-Siverek'e bağlı Fuk köyü, 1947.
M. Celal Bucak'ın eşkiyaları tarafından, 3 Mayıs 1980 günü katledildi.

*** PKK Direniş Şehitleri Ölümsüzdür!**

*** Mayıs Şehitlerimizin Anıları Yolumuzu Aydınlatan Sürekli Bir Meşaledir!**